

Arrest

nr. 149 862 van 22 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 23 december 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 juli 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 3 mei 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag is gesteund op medische problemen van zowel eerste als vierde verzoekende partij.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 22 juli 2013 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekende partijen op 5 december 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 03.05.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

*nationaliteit: Macedonië
allen verblijvende te: [...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Er worden medische elementen ingeroepen voor [R., S.] en voor [R., M.].

Uit de medische adviezen van de artsen-adviseur, respectievelijk d.d. 15.07.2013 (betreffende [R., S.]) en d.d. 17.07.2013 (betreffende [R., M.]), blijkt kennelijk niet dat betrokkenen lijden aan een aandoening die een directe bedreiging inhouden voor hun leven of fysieke integriteit (zie gesloten omslagen in bijlage). De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkenen aanzienlijk kan doen achteruitgaan en hun levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoekers niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)¹

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkenen lijden, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de voorgelegd standaard medisch getuigschriften blijkt bijgevolg dat betrokkenen kennelijk niet lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkenen gewoonlijk verblijven een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt verder op dat een niet-ontvoogde minderjarige onbekwaam is om in persona een vordering tot nietigverklaring in te dienen: hij dient te worden vertegenwoordigd door hetzij beide ouders samen indien zij het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen (artikel 376, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het BW), hetzij door de ouder die het gezag uitoefent indien de ouders dit niet gezamenlijk over de persoon van het kind uitoefenen (artikel 376, derde lid, van het BW), hetzij door zijn voogd (artikel 390 e.v. van het BW). Een verzoekschrift ingediend door een minderjarige is niet ontvankelijk (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97).

Derde verzoekende partij was ten tijde van het indienen van huidig beroep minderjarig. Ambtshalve moet derhalve worden vastgesteld dat derde verzoekende partij als minderjarige niet over de vereiste bekwaamheid beschikte om zonder vertegenwoordiging een annulatieberoep in te stellen bij de Raad. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre dit door derde verzoekende partij is ingediend (RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de Vreemdelingenwet (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007), van de motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

"Volledig ten onrechte krijgen verzoekers een weigeringsbeslissing omtrent de aanvraag tot machtiging van verblijf om medische redenen, conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dat deze beslissing evenwel strijdig is met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

Dat de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel stelt aangaande de heer [R. M.]:

"Uit het standaard medisch getuigschrift dd. 29.04.2013 en de medische stukken dd. 23.04.2013, 17.04.2013, 09.04.2013, 19.11.2012, 18.12.2012, 27.09.2012, 25.09.2012, 12.07.2012 en 08.08.2012 blijkt dat de beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. De psychische problematiek is duidelijk gerelateerd aan de onzekere verblijfstoestand. Een dergelijke problematiek geraakt maar opgelost wanneer betrokkene dienaangaande meer zekerheden zal ervaren. De behandeling ervan door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. De digestieve bloedingen hebben geen ernstige oorzaak en hoeven niet behandeld te worden, hetzelfde geldt voor de urinaire incontinentie. Aangaande de diabetes geldt dat behandeling in eerste instantie dient te bestaan uit dieet en voldoende lichaamsbeweging, er zijn geen aanwijzingen dat dit in casu niet zou volstaan. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Aangaande de heer [R.S.] stelt de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken:

"Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) dd. 29.04.2013 + 1 bijlage blijkt dat betrokkene lijdt aan een anxiodepressieve toestand met concentratieproblemen, diabetes type II (goedaardig) en arteriële hypertensie en nierstenen. Deze laatste heeft hij al meer dan 20 jaar.

De subjectieve klachten zijn eerder banaal.

Deze problematiek houdt geen onmiddellijk gevaar in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene, en zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling. "

Verzoekers, die voor deze aandoeningen in behandeling zijn, stellen zich uitdrukkelijk de vraag waarom de arts-adviseur tot deze stelling komt, dat zelfs geen behandeling nodig is.

In ieder geval is hier manifest sprake van schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen (artt. 2 - 3), gezien het feit dat het medisch advies van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken manifest strijdig is met het medisch advies van de behandelende artsen van de betrokken personen.

Eveneens dient benadrukt te worden dat hier sprake is van schending van artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gezien de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken vaststelt dat er sprake is van een tegenstrijdigheid tussen zijn standpunt en het standpunt van de behandelende geneesheren van de betrokkenen, niet overgaat tot het vragen van een bijkomend advies aan een deskundige.

Eveneens dient gesteld dat verzoeker, de heer [R. S.], in zijn land van herkomst niet behandeld kon worden. (zie bijlage)

Daarnaast dient benadrukt te worden dat artikel 9ter §, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen verwijst naar artikel 3 EVRM of naar een levensbedreiging, maar van toepassing is op drie verschillende situaties, namelijk op een ziekte die, wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven;
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit;
- ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling.

De hoge drempel van de rechtspraak van het EHRM over artikel 3 kan geen afbreuk doen aan de duidelijke wetsbepaling van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet biedt een ruimere bescherming dan direct levensbedreigende ziektes. (RvV X, 27 november 2012; RvV X, 29 november 2012; RvV X, 29 november 2012; RvV X, 30 november 2012; RvV X 4 december 2012)

Verzoekers hebben voldoende aangetoond dat ze wel degelijk ernstige problemen hebben in hun land van herkomst, zodat een terugkeer dan ook menselijk gezien onmogelijk kan plaatsvinden.

De beslissing maakt dan ook een ernstige schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, zoals vervat in de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991, alsook van de zorgvuldigheidsplicht.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekers.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, de aanvraag om machtiging tot verblijf gesteund op medische problemen van eerste en vierde verzoekende partij onontvankelijk verklaard, omdat een ambtenaar-geneesheer in adviezen van respectievelijk 15 juli 2013 (eerste verzoekende partij) en 17 juli 2013 (vierde verzoekende partij) vaststelde dat de ingeroepen aandoeningen kennelijk niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van deze bepaling die aanleiding kan geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Deze adviezen waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in de bestreden beslissing, werden samen met deze beslissing aan verzoekende partijen ter kennis gebracht en kunnen worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van deze beslissing.

In een eerste advies opgesteld naar aanleiding van de ingeroepen medische problematiek van eerste verzoekende partij stelt de ambtenaar-geneesheer vast dat deze lijdt aan een anxio-depressieve toestand met concentratiestoornissen, diabetes type II (goedaardig), arteriële hypertensie en nierstenen. Dit laatste reeds gedurende 20 jaar. De ambtenaar-geneesheer stelt vast dat de subjectieve klachten eerder banaal zijn. Hij oordeelt dat de aandoeningen geen onmiddellijk gevaar inhouden voor het leven of de fysieke integriteit en dat een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele peyoratieve invloed heeft op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand en ook onbehandeld er geen risico is voor het leven of de fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling.

In een tweede advies opgesteld naar aanleiding van de ingeroepen medische problemen van vierde verzoekende partij stelt de ambtenaar-geneesheer allereerst dat deze actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit. Daarnaast stelt hij dat de ingeroepen aandoeningen evenmin een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling inhouden wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst. Betreffende de ingeroepen psychiatrische problematiek stelt hij in dit verband dat deze is gerelateerd aan de onzekere

verblijfstoestand en maar opgelost zal raken wanneer betrokkene dienaangaande meer zekerheden zal ervaren. Hij stelt dat de behandeling door middel van psychofarmaca louter symptomatisch is en niet essentieel. Betreffende de digestieve bloedingen en de urinaire incontinentie wordt verder gesteld dat deze geen ernstige oorzaak hebben en geen behandeling behoeven. Ten slotte stelt de ambtenaar-geneesheer dat de diabetes in eerste instantie dient te worden behandeld door middel van dieet en voldoende lichaamsbeweging en er geen aanwijzingen zijn dat dit in casu niet zou volstaan.

Verzoekende partijen kunnen, gelet op deze motiveringen, niet dienstig voorhouden als zou geen afzonderlijke motivering zijn voorzien door de ambtenaar-geneesheer wat de vraag betreft of de ingeroepen aandoeningen al dan niet een reëel risico kunnen inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Voormelde motiveringen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, zijn pertinent en draagkrachtig en stellen verzoekende partijen in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De uitdrukkelijke motiveringsplicht gaat niet zover dat de motieven van de motieven van een beslissing moeten worden gegeven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182).

Verzoekende partijen tonen aan de hand van hun uiteenzetting geen schending aan van de motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991.

3.2.2. In de mate dat verzoekende partijen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwisten, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Zij betogen tevens dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

Artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet laat toe om een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren indien, zoals in voorliggende zaak, een ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de medische problematiek die werd aangevoerd kennelijk niet beantwoordt aan de definitie van ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM; cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 29 januari 2014, nr. 226.651) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), die zich in se beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

Verzoekende partijen geven aan dat de draagwijdte van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te beperkend wordt geïnterpreteerd. Zij voeren hiertoe aan dat ten onrechte een directe bedreiging voor het leven of de fysieke integriteit wordt vereist en een graad van ernst zoals voorzien door artikel 3 van het EVRM. Op lezing van de voormelde adviezen van de ambtenaar-geneesheer kan evenwel niet worden aangenomen dat deze tot zijn besluit komt dat kennelijk geen aandoeningen blijken zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet op grond van de loutere vaststelling dat er geen directe bedreiging is voor het leven of de fysieke integriteit van eerste en vierde verzoekende partij. De ambtenaar-geneesheer gaf immers duidelijk aan dat er actueel geen risico is voor het leven of de fysieke integriteit én dat er evenmin sprake is van een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling zou zijn in het land van herkomst. Wat de eerste verzoekende partij betreft, gaf de ambtenaar-geneesheer zo aan dat de subjectieve klachten eerder banaal zijn, dat een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed heeft op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand en ook onbehandeld er geen risico is voor het leven of de fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling. Wat de vierde verzoekende partij betreft, stelde de ambtenaar-geneesheer vervolgens dat de ingeroepen psychiatrische problematiek is gerelateerd aan de onzekere verblijfstoestand en maar opgelost zal raken wanneer betrokkene dienaangaande meer zekerheden zal ervaren. Hij stelde dat de behandeling door middel van psychofarmaca louter symptomatisch is en niet essentieel. Betreffende de digestieve bloedingen en de urinaire incontinentie werd verder aangegeven dat deze geen ernstige oorzaak hebben en geen behandeling behoeven. Ten slotte motiveerde de ambtenaar-geneesheer dat de diabetes in eerste instantie dient te worden behandeld door middel van dieet en voldoende lichaamsbeweging en er geen aanwijzingen zijn dat dit in casu niet zou volstaan. Aldus kan worden aangenomen dat de verschillende componenten van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet werden onderzocht en beoordeeld.

Louter ten overvloede merkt de Raad in dit verband nog op dat het feit dat verwerende partij in de bestreden beslissing, naast een verwijzing naar de adviezen van de ambtenaar-geneesheer, tevens aangeeft van oordeel te zijn dat wanneer een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte in een vergevorderd, kritiek, levensbedreigend of terminaal stadium deze vreemdeling niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet valt, niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Het betreft immers een overtollige rechtstheoretische toelichting. Zoals reeds aangegeven, is – gelet op artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet – enkel de ambtenaar-geneesheer bevoegd vast te stellen of een ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van deze bepaling (cfr. RvS 10 juni 2014, nr. 10.545(c)).

Verzoekende partijen betogen verder dat eerste en vierde verzoekende partij in behandeling zijn voor hun aandoeningen. Dit gegeven wordt als dusdanig evenwel niet betwist door de ambtenaar-geneesheer, wiens adviezen enkel aangeven dat deze van mening is dat de ingeroepen aandoeningen geen behandeling behoeven of de behandeling hiervoor niet essentieel is in de zin dat onbehandeld er nog geen reëel risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekende partijen maken, waar zij louter aangeven niet akkoord te gaan met deze beoordeling door de ambtenaar-geneesheer, nog niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer bij het opstellen van zijn adviezen ten onrechte met bepaalde (medische) gegevens geen rekening zou hebben gehouden of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn medische beoordeling is gekomen.

Een betoog waarbij op louter algemene wijze wordt gesteld dat de medische adviezen van de ambtenaar-geneesheer manifest strijdig zijn met de voorgelegde medische attesten van de behandelende artsen kan verder niet volstaan om de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer onderuit te halen. Naast het gegeven dat verzoekende partijen enige tegenstrijdigheid geenszins concreet aantonen, merkt de Raad zo ook op dat het hem niet toekomt een medische analyse van een arts over te doen en dat het feit dat de bevindingen van een controlearts niet volledig overeenstemmen met deze van de artsen die eerste en vierde verzoekende partijen zelf consulteerden nog niet inhoudt dat diens bevindingen incorrect zijn. De ambtenaar-geneesheer kan zich baseren op de objectieve en controleerbare medische gegevens en op deze basis zijn eigen oordeel vellen omtrent de ingeroepen gezondheidstoestand (cf. RvS 31 mei 2011, nr. 213.594).

Nu verzoekende partijen in gebreke blijven enige concrete tegenstrijdigheid aan te tonen tussen de adviezen van de ambtenaar-geneesheer en de voorgelegde medische attesten van de behandelende artsen, kunnen zij ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat op deze basis, en gelet op artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, de ambtenaar-geneesheer in casu verplicht was tot het vragen

van een bijkomend advies van een deskundige. Dergelijke tegenstrijdigheid volgt als dusdanig ook nog niet uit de adviezen van de ambtenaar-geneesheer zelf. Overeenkomstig artikel 4, § 1 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 is de ambtenaar-geneesheer ook geenszins verplicht een deskundige te raadplegen. Enkel “*indien nodig*” dient hiertoe te worden overgegaan. Dit behoort in beginsel tot de beoordelingsbevoegdheid van de betrokken arts. Verzoekende partijen maken met hun algemene betoog geenszins aannemelijk dat in de thans voorliggende zaak de ambtenaar-geneesheer onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde waar hij geen deskundige raadpleegde.

De Raad merkt vervolgens op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geenszins voorziet dat in alle gevallen moet worden onderzocht of er een adequate behandeling bestaat voor een medisch probleem in het land van herkomst van een vreemdeling. Wanneer de controlearts op basis van de voorgelegde medische stukken oordeelt dat een bepaalde aandoening geen behandeling behoeft of dat de behandeling niet essentieel is in de zin dat zonder behandeling nog geen reëel risico blijkt op een onmenselijke of vernederende behandeling, blijkt niet dat er op hem alsnog een plicht rust om de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf te onderzoeken.

Verzoekende partijen verwijzen nog naar een medisch attest van 28 januari 2013 van een dokter uit het land van herkomst waarin deze stelt dat eerste verzoekende partij vanwege een verslechtering van de gezondheidstoestand een ureterorenoscopy met lithotripsy behoeft. Er wordt aangegeven dat eerste verzoekende partij hiervoor in het verleden werd doorverwezen naar de urologische afdeling, doch deze behandeling niet werd uitgevoerd. Zij zijn van mening dat hieruit volgt dat eerste verzoekende partij niet kan worden behandeld in het land van herkomst. De Raad kan evenwel enkel vaststellen dat de door eerste verzoekende partij ter staving van de aanvraag voorgelegde medische stukken op zich geen melding (meer) maken van een noodzaak van een dergelijke ingreep. Aldus blijkt niet dat dit medisch stuk nog actueel is. Door de voorlegging van dit stuk blijkt nog niet dat de ambtenaar-geneesheer thans ten onrechte vaststelde dat eerste verzoekende partij reeds 20 jaar nierstenen heeft, dat de subjectieve klachten eerder banaal zijn en deze aandoening noch een onmiddellijk gevaar voor het leven of de fysieke integriteit inhoudt noch onbehandeld een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Het betoog van verzoekende partijen laat de Raad niet toe vast te stellen dat de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer gebaseerd zijn op een gebrekkige of onjuiste feitenvinding of dat een incorrecte toepassing werd gemaakt van de toepasselijke wets- of reglementaire bepalingen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Een miskennis van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 blijkt evenmin.

3.2.3. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS